C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Muj_pritel_Hanuska.PDB

PDB Name: Můj přítel Hanuška
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.5.2004
Modification Date: 28.5.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Můj přítel Hanuška

Jaroslav Hašek

Zveřejněno s laskavým souhlasem pana Vojtíška ze serveru věnovanému J. Haškovi {http://vojtisek.tripod.com/hasek/stories.htm}

První naše setkání nebylo nijak příliš veselé. Byl jsem právě vyšetřován kvůli tomu, že při jedné pouliční demonstraci nešťastnou náhodou upadl jeden policejní strážník hlavou na mou hůl.

Dozorce vězňů v novoměstské trestnici Hovorka, který byl otcem všech, ve vyšetřovací vazbě umístil mne v oddělení různých živlů. Většinou byli to samí zlodějové ze řemesla.

Jeden z nich měl přezdívku Hanuška a nevěděl jsem, že se stane mým přítelem, až když pln soucitu nad mým osudem prohlásil, že až půjde konkařit, že v kbelíku na polévku propašuje mně viržinko. Měl modré oči, dobrácký pohled, usměvavou tvář, a to jsou vlastnosti, při nichž člověk zapomene, že mu hloupá společnost řekne, že jest to unfair spřátelit se se zlodějem.

Hanuška mně přinesl viržinko a Hanuška mne též dojal svým smutným osudem.

Jeho poslední případ, kvůli kterému zde trčel, byl neobyčejně tragický. Vyprávěl nám to tichým,

smutným hlasem na pryčně, když po chodbě vše utichlo za večerů dlouhých a nudných.

"Tak vám, kamarádi," vypráví Hanuška, "jednou mě napadlo, že by bylo třeba opět se po něčem poohlédnout. Pomyslil jsem si, že by bylo záhodno změnit zboží. Samé peřiny, na kterých jsem dělal, už mně lezly za nehet, a tak jsem si pomyslil, abych začal dělat do bot. V noci, takhle v úterý, jdu po Václavském náměstí a padne mi do očí výkladní skříň s botami jednoho velkoobchodu. Rozhlídnu se, sejmu ji a beru se s ní pryč. Šel jsem hlavními ulicemi, poněvadž tam aspoň člověk nepotká policajta. Všichni strážníci bývají v noci ve vedlejších ulicích, stojí u vrat a spí. Táhl jsem se s tou skříní až na Bohdalec, tam rozbiju sklo a počnu vytahovat boty. Vytáhnu jednu botu, krásná, báječná. Zkusím ji na nohu. Byla na levou. Vytáhnu druhou, zas byla levá, třetí levá. Panenko Maria, všechny byly levé. Tak je svážu do rance a nesu je k jednomu ‚koumákovi'. Snad je koupí, milý bože, ať k nim přidělá pravé. Ve Vršovicích potkal mne detektiv Hatina a bylo po slávě. Odhaduji se na tři měsíce."

Hanuška vytáhl z kapsy kus hadru a utřel si s ním oči, své dobrácké modré oči, které slzely, a jal se hovořit svým tklivým hlasem, jak jednou jednoho kupce, dej mu pánbůh věčnou slávu, trochu škrábl a jak z toho chtěli udělat loupežnou vraždu, ale jak těch dvanáct pánů řeklo ne. Pak slušně políbil obhájci ruku a slušně poděkoval pánům porotcům.

Hanuška dokončil, zatímco jsme usínali. Najednou přijde ke mně a nese mně slaměný polštář ze své pryčny.

"Jaroušku," povídá tiše, "nesu ti polštář, abys měl víc pod hlavou, já už jsem zvyklý spát jen tak, ale ty máš hlavu vzdělanou a není dobře, když se myšlenky pomačkají."

Marně mu vykládám, že mně stačí jeden polštář. Trvá na svém, že on chlap zlodějská vyspí se i na kamení. "Nebo v kamenu (donucovací pracovně)," pokouší se o slovní hříčku jiný zloděj, který ještě nespí.

Hanuška se usmívá a leze na svou pryčnu. V noci nemohu spát pro blechy a Hanuška mne prosí: "Víš co, Jaroušku, povídej mně něco o Indiánech."

A tak Hanuška stal se mým přítelem.

Pak přešly tři roky a toulám se po Německu. V Heiligengrundě jdu alejí lip a proti mně nejde nikdo jiný než Hanuška.

Byla to jedna z náhod, z obdivuhodných setkání dvou jedinců mezi tolika miliony cizích lidí. Objevilo se, že Hanuška uznal za dobré, až se zapomene na jednu vyloupenou vilu v Čechách, zatím jít na cesty pod nejpřísnějším inkognitem na cizí knížku pracovní.

Když jsme tak hovořili, tu obskakoval kolem a nějakým hadrem zaháněl mouchy: "Ty na tebe lezou, Jaroušku!"

Zas v jeho očích viděl jsem tu něhu, hlas jeho se třásl pohnutím a on koktal: "To jsem rád, že jsme spolu v Bavořích. Počkej, teď bude hej. Počkej tady, já hned přijdu."

Díval jsem se za ním a asi za čtvrt hodiny se vrátil s podřezanou kozou.

"Takový lump," řekl, "takový venkovský břicháč, vyspat mne nenechal, tak jsem mu podřezal kozu. Ty bys na to neměl srdce, ale já jó, já jó."

To poslední řekl takovým dobráckým hlasem a jeho modré oči zazářily takovou něhou, jako kdyby snad vyprávěl o nějakých nejšlechetnějších činech.

"Tu kozu prodáme," pokračoval, "a koupíš si boty, Jaroušku, vždyť tyhle už jsou rozbité, v těch bys daleko nedošel."

Bohužel, co jsme toto hovořili, šel kolem bavorský četník. Hanuška zachoval se jako pravý kavalír. Lámanou němčinou vysvětlil četníkovi, že já nejsem žádný jeho známý, nýbrž že právě u mne fechtoval.

Česky přitom řekl: "Nebuď blbej, Jaroušku, řekni, že je to pravda."

Četník se mě na nic neptal a vzal s sebou jen Hanušku, který smutně vlekl podřezanou kozu.

Díval jsem se za nimi, až zmizeli, koza, četník i můj obětavý přítel Hanuška.

Pak jsem o něm nic nevěděl dlouho a dlouho, až nedávno jdu Meislovou uličkou a z výčepu kořalny vyrazí přítel Hanuška, vtáhne mne dovnitř a volá na prodavačku: "Tady Jarouškovi jednoho panáka!" (Osminku žitné s rumem.)

Jak chudák vypadal. Svěřil se mi, že nemůže o nic uhodit, že spí na jedné bouračce a že jsou mu detektivové v patách a že neměl už nic na sebe, takže šel v noci za Chuchel a tam sebral ze dvou strašáků šaty a dal si dohromady garderobu. Dle toho ovšem také tak vyhlížel.

Byl tak rozbitý jako válečný prapor, nesený při oslavě třístoletého trvání nějakého hodně rvavého pluku.

Ptal jsem se ho, co mohu pro něho udělat, a on mně řekl, že by byl rád, kdybych ho vzal k Flekům.

A tak toho dne mezi mlaskající české břichopásky u Fleků přivedl jsem Hanušku, který měl jen tu jedinou touhu, jen to jediné přání, podívat se také tam do zdroje české politiky, ku pramenu českých buržoů.

Uviděl jsem tam několik známých tváří, kteří nechápali, že jest i Hanuškům třeba popřáti takových radostí. Když jsem ho přivedl, říkali, že to asi bude sázka, a pak Hanuška překvapil svět něčím velkým.

Zatím co strkali měšťáci haléř do pokladničky na ošacení chudé školní mládeže, Hanuška vytáhl ze svých rozbitých šatů celý desetihaléř, poslední své jmění, a hodil ho do pokladničky se slovy: "Nu, ať mají, chudáčkové!"

Chtěl jsem, aby šel spát ke mně, že mu dám staré šaty. Měl z toho velkou radost, a když se dost nadíval na spokojené Pražany u Fleků, on, stále štvaný chlapík, vyšel se mnou ven.

Na rohu Myslíkovy ulice šli proti nám dva páni, jeden z nich poklepal mu na rameno (opět detektiv Hatina) a řekl: "Hanuško, půjdete se mnou, už vás hledáme kvůli tomu margarínu."

Tak jsem přišel o půl jedenácté hodině noční 27. srpna opět o svého přítele Hanušku.

Právo lidu, 5. 10. 1913